

חצי השעה האבודה

ה. בסטון

צייר מ. דאי

מתוך "סיפורי הפיה 'שרביט זהב' (1919)

לפני שנים חיה אלמנה זקנה והיו לה שלושה בנים. שני הגדולים היו נבונים וטובים אבל הצעיר, בובו, היה טיפש גמור. כל המאמצים של אמו, הנזיפות, הצעקות ואפילו המכות לא עזרו ולא הוסיפו לו תבונה. קרה שמלכה זנזה, ששלטה בארץ הזו, עברה ליד הבית שלהם בזמן שהאישה כעסה ונזפה בבובו. המלכה רצתה לדעת על מה המהומה ונכנסה לביתם. אחרי ששמעה מהאם על הבן הטיפש החליטה לקחת אותו אליו לארמון.

כשרת.

לאנשי החצר לא לקח זמן רב להיווכח איזה טיפש הוא בובו. יועצי המלכה, המשרתים, העגלונים והטבחים תמיד היו שולחים אותו למשימות מוזרות כמו חיפוש נוצות של עורב לבן, בניית גלגל מרובע, או הבאת כוס מים יבשים. כולם צחקו ממנו, כלומר כולם, מלבד נערה אחת, טילדה, המשרתת במטבח. כשבובו המסכן היה חוזר לארמון אחרי משימה מטופשת כלשהי, מלוכלך, רטוב ועייף, טילדה הקטנה הייתה נותנת לו כוס חלב חם, תלתה את מעילו הרטוב לייבוש ליד התנור ואומרת לו לא לתת את עצמו להינצל על ידי אחרים. ובמשך הזמן בובו למד להתייעץ עם טילדה שלפני שיצא למשימה כלשהי, וכך הצליח לא פעם להישמר מהלעג של אנשי הארמון.

"כן, כן!" קראו אנשי החצר "שלחי את בובו לחפש את חצי השעה העבודה."
"אתן לו לשם כך אחד מהסוסים שלי" אמר אחד. "אתן לו את הכובע הישן שלי" אמר אחר. "הוא יכול לקבל את החרב שלי שנשברה רק אתמול" אמר השלישי.
וכך, תוך חצי שעה בובו הטיפשון היה כבר מוכן למשימה חדשה שלו.
אך לפני שעזב את הארמון הלך בובו להיפרד מטילדה.
"מה, אתה שוב נוסע?" אמרה המשרתת הקטנה "לאן עכשיו?"
"המלכה אבדה חצי שעה ואני הולך לחפש אותה" אמר בובו בגאווה. והוא סיפר איך המלכה בעצמה הטילה עליו לחפש את חצי השעה בעולם. הוא גם הבטיח להביא לטילדה

כאשר בובו היה בארמון כבר קרוב לשנה, בוקר אחד המלכה זנזה התעוררה חצי שעה מאוחר יותר מאשר הייתה רגילה. כשקמה ויצאה מחדרה ראתה את כל אנשי החצר כבר ממתינים לרגלי מדרגות הארמון. היא הסתכלה על האורלוגין הגדול שעל מגדל הארמון ואמרה:
"וי! אבדתי הבוקר חצי שעה!"
בובו שעמד לא רחוק שמע את הדברים ואמר:
"הוד רוממותה, אולי אוכל למצוא אותה."
המלכה שמעה אותו, הרעיון לחפש חצי שעה אבודה שעשה אותה וצחקה, וכך צחקו גם כל אנשי החצר שעמדו שם.
"אולי באמת נשלח את בובו לחפש את חצי השעה האבודה?" אמרה המלכה לאנשי החצר.

מתנה יפה כשיחזור.

טילדה לא אמרה דבר למרות שחששה כי בובו ייפול להרפתקה מסוכנת כלשהי. היא רק ניצלה הזדמנות שהטבח הראשי לא הסתכל, תקעה לבובו חצי כיכר לחם לכיסו ואיחלה לו מזל בדרך.

בובו עלה על הסוס, שצלע והיה עיוור על עין אחת, ויצא לדרך.

"שלום בובו" צחקו אנשי החצר שראו אותו יוצא משערי הארמון "ואל תשכח להביא חזרה את חצי השעה האבודה."

זמן רב רכב בובו דרך גבעות ועמקים. מדי

פעם ראה עוברי אורח ושאל אותם האם ראו אולי את חצי השעה האבודה.

פעם הוא שאל כך אדם זקן שהלך בדרך המלך ממלכת המזרח לממלכת המערב.

"חצי שעה אבודה?" אמר הזקן "אני אבדתי משהו הרבה יותר חשוב. אבדתי את המוניטין שלי. אולי ראית מוניטין אבוד מונח איפה שהוא בדרך? הוא היה מכובד מאוד ובעל משקפיים במסגרת שריון צב."

אבל בובו ענה רק "לא" ואיש המשיך בדרכו. ויום אחר פגש בובו אדם גבוה וחמור פנים שעל שאלתו ענה בצעקת זעם:

"חצי שעה" צעק "לא, לא ראיתי את חצי השעה שלך. אני מחפש מה שאבדתי בעצמי. אבדתי את הסבלנות שלי. אבדתי אותה עוד לפני שנתיים ואינני מסוגל למצוא אותה בשום מקום. ענה לי, טיפשוני, האם ראית את הסבלנות שלי איפה שהוא? היא בגודל של אבטיח גדול וקוצים נעוצים בה." וכשבובו ענה "לא" האיש הכועס הוציא צרחת

כעס כזו שהסוס של בובו נבהל, ברח ונעצר רק אחרי שעבר שלושה קילומטר לאורך דרך. בהמשך הגיע בובו לזיזוז, עיר הבירה של ממלכת שבעת הנחלים. שם הובא בפני המלך בעצמו.

"חצי שעה?" אמר המלך "לא, אני בטוח שלא נראה דבר כזה בממלכות שלי. אבל אולי בהזדמנות תרצה לחפש גם את הבת הקטנה שלי?" (וכאן המלך הוציא ממחטה ירוקה גדולה וניגב את עיניו) "הפיות גנבו אותה בערב קיצי אחד לפני חמש עשרה שנה. אם תמצא אותה, בובו היקר, אגמול לך ביד רחבה."

בובו הבטיח למלך את עזרתו, עזב את העיר הגאה זיזוז ושוב רכב דרך גבעות ועמקים, אבל לא מצא את מחצית השעה האבודה,

למרות ששאל בדרכו אלפי אנשים. הסוס הלבן הנאמן שלו מת בינתיים, ובובו המשיך את דרכו ברגל.

עברו שלש שנים ארוכות ובובו גדל ונעשה כבר בחור יפה, אך עדיין נשאר טיפש. בסוף, אחרי שעבר את כל ארץ הפיות, הגיע לחוף הים. שם הוא שאל את הימאים האם ראו את חצי השעה האבודה.

"לא" אמרו הימאים "אבל אנו מפליגים עכשיו לאיי הברזל. תוכל לבוא אתנו, אולי חצי השעה האבודה היא שם."

ובובו עלה על הספינה והפליג בים הקודר. ביומיים הראשונים של ההפלגה מזג האוויר היה חמים ובהיר, אך ביום השלישי באה סערה גדולה ובלילה השלישי הספינה נסחפה מהמסלול שלה והתנפצה על אי מסתורי של

סלעים, שזרחו בלילה כמו גפרורים רטובים. גל גדול שטף את הסיפון, הוריד את בובו ונשא אותו אל החוף. ובובו, אמנם מוכה ורטוב, הצליח למצוא מחסה בין סלעי החוף למשך הלילה הסוער.

בבוקר לא נראה כבר כל סימן של הספינה. בובו מצא את עצמו על אי יפה שבמרכז הר גבוה, מוסתר בחלקו על ידי הערפל המגיע עדיין מהים. לא נראה כל בית, דרך או שביל, אבל על החוף עמד עץ בודד גדול ובו ראה בובו דלת קטנה. כשפתח אותה מצא מדף ועליו זוג נעלי עץ. מעליהן תלוי היה שלט קטן ועליו כתוב רק:

"נעל אותנו."

בובו התיישב תחת העץ ונעל את הנעליים שהתאימו יפה לרגליו. היו אלה נעלים קסומות

וכאשר בובו רק נעל אותן הן הפנו את רגליו אל פנים האי. בצייתנות נתן בובו לנעליים להוביל אותו. פה ושם הנעליים היו פונות ימינה או שמאלה ואם בובו לא הלך בכוון הנכון הן צבתו אותו.

במשך יומיים הלך בובו לכוון ההר הגדול. רוח חמה העיפה את העננים והשמש זרחה בחמימות. בבוקר של היום השלישי הנעליים הובילו אותו לחורשה של עצים גבוהים ושקטים, ולקראת ערב מעל צמרות העצים הופיעו צריחים של טירה גדולה. בדמדומים הגיע בובו אל הטירה. הוא מצא את עצמו בגן יפה שבין חומת הטירה ומדרון ההר הגדול. לא נראה כל יצור חי, ולמרות שבחלונות הטירה דלקו אורות, לא נראה כל שומר בשער שבחומה.

פתאום נשמעו מהטירה שבעה צלצולים של פעמון גדול וגם קולות אנשים. כשהד הפעמון השתתק נפתח השער בחומה והופיע רכוב, בחור צעיר על סוס שחור נהדר. הוא נעלם במהירות ברק בתוך החורשה, ואז ראה בובו שליד השער עומד איש זקן, בעל זקן לבן ארוך ואחריו אחד-עשר אנשים צעירים, דומים זה לזה כמו אחים. כולם הביטו אחרי הרכוב. בובו אזר אומץ, ניגש לאיש הזקן, נפל לפניו על הברכיים וסיפר על המשימה שלקח על עצמו. "אתה חייב תודה לפיות הסערה" אמר הזקן "לו לא הטילו אתך על האי הזה לא היית יכול למצוא את חצי השעה האבודה. אני הוא אבא זמן ואלה הבנים שלי, שתים-עשרה השעות. כל יום, כל אחד מהם בתורו, רוכב שעה אחת סביב העולם. השעה שבע יצא כרגע למסעו.

כן, תוכל לקבל את חצי השעה האבודה, אך תמורתה עליך לדאוג בינתיים לסוסים של בניי במשך שנה אחת."

בובו הסכים להצעה. אז השעה השתים-עשרה, הצעיר מבניו של אבא זמן, הוביל אותו לאורות וגם הראה לו חדר קטן באחד מצריחי הטירה שנועד לשיכנו. ובמשך שנה אחת בובו דאג לסוסים השחורים של שעות הלילה ולסוסים הלבנים של שעות היום, ותחת טיפולו ודאגתו כל הסוסים היו יפים וחזקים, כפי שלא היו עד כה אף פעם, כאשר עברה שנה אבא זמן פנה שוב לבובו. "עבדת טוב ובנאמנות" אמר אבא זמן "והנה התגמול שלך" והוא נתן לבובו תיבה קטנה עשוית עץ שחור. "כאן נמצאת חצי השעה האבודה. אל תציץ פנימה ואל תפתח את

התיבה לפני הזמן, כי אז חצי השעה תברח ותעלם לתמיד."

"שלום בובו" אמר לו השעה שתים-עשר הצעיר, שבמשך הזמן התיידד עם בובו "יש לי מתנה בשבילך. שתה עד סופו את כוס המים האלה." והוא הגיש לטיפשון כוס כסופה מלאה מים עד השוליים.

בובו לא ידע זאת, אך אלה היו מי תבונה, וכשהוא שתה אותם נעשה נבון ולא היה כבר יותר טיפש כמו קודם. ופתאום הוא נזכר באנשים שאותם פגש בדרך, הזקן שאבד את המוניטין שלו, האיש שסבלנותו נאבדה והמלך שבתו הקטנה נגנבה. ואז בובו העז לפנות עוד פעם לאבא זמן ושאל האם ידוע לו דבר מה על המסכנים האלה. ואבא זמן, שידע כמובן הכל מה שמתרחש בעולם אמר לו:

"אמור לראשון שהמוניטין שלו נשברו לאלפי חתיכות והשכנים שלו אספו אותן ולקחו הביתה. אם יצליח לשכנע את שכניו שיחזירו לו את החתיכות יוכל להרכיב לעצמו מוניטין יפים וטובים. ולגבי הסבלנות האבודה, הרי היא מונחת בעשב לצד הדרך, במקום שבו פגשת אותו. אם יירגע ולא יתרגז כל הזמן הוא יוכל למצוא ולהחזיר לעצמו אותה. ומה שנוגע לילדה שנחטפה על ידי פיות, הרי היא המשרתת בארמון המלכה זנזה, ושמה טילדה. אותה הרי אתה מכיר היטב.

בובו הודה לאבא זמן ובצהריים השעה השתים-עשרה הצעיר העלה אותו מאחריו על סוסו הלבן, והם יצאו יחד לדרך. הם רכבו במהירות עצומה ובובו, שהחזיק בידיו את תיבת העץ היקרה, פחד מאוד לפול. אך הם

הגיעו בשלום לחוף האי. שם הסוס הלבן הכניס את רגליו הקדמיות למי הים והמים נשאו אותם כאילו הם רוכבים ממש על פני הקרקע. כך הם עברו את הים ונחתו על חוף ארץ הפיות. השעה שתים-עשר עצר, איחל לבובו דרך צלחה, עלה לאוויר עם סוסו הלבן ונעלם בין קרני השמש. ובובו, עם תיבת העץ שלו, התחיל לצעוד לכוון הממלכה של המלכה זנזה. ביום שני של דרכו ראה בובו מרחוק את האיש שאבד מוניטין שלו. הוא ניגש אליו וסיפר לו את מה ששמע מאבא זמן, והאיש מיד התחיל לחזור הביתה ולבקר את השכנים שלו. האיש הרגזן שאבד את סבלנותו לא נראה בדרך, אבל בובו הצליח למצוא בעשב את הסבלנות. היה זה חפץ דמוי אבטיח עשוי מזכוכית אדומה ובו נעוצים קוצים רבים. בובו

החליט לקחת אותו למקרה שהאיש הרוגז, חסר סבלנות, יקרה לו בדרך. בהמשך הדרך הגיע בובו אל המלך האומלל, אביה של טילדה, וסיפר לו על גורל בתו. לשמחתו של המלך לא היה גבול והוא מינה את בובו, הטיפשון לשעבר, ללורד בובו מגבעות הספירים, + למרקוז הרי הירח, לנסיך עמק תפוחי הזהב וללורד יועץ של העיר זיזוז, ובסך הכל לאציל ביותר בכל ארץ הפיות. אחר כך המלך קרא לליווי של כל הנסיכים, הלורדים, הדוכסים, כולם לבושים בגדי משי מפוארים, ועוד לגדוד חיילים בשריונות מבריקים, וכולם יצאו לממלכת המלכה זנזה כדי לתבוע החזרת הנסיכה טילדה. הם רכבו בפאר גדול במשך שבוע בלבד, כי לא עשו כל הפסקות בדרך, לא נחו ולא לנו עד

שהגיעו לגבולות של ממלכת זנזה. אך שם ראו דגלי אבל שחורים תלויים מהעצים, וגם בכפר הראשון שעברו ראו סרטים שחורים על דלתות הבתים. על מדרגות אחד הבתים ראו אישה זקנה שישבה ובכתה מרות. "מה קרה כאן, אישה הטובה?" שאל המלך. "הו אדוני" ענתה האישה "ימים קשים הגיעו לממלכה שלנו. לפני שלושה ימים חדר דרקון איום לממלכתה של זנזה והודיע למלכה שעליה לספק לו משרתת, שתבוא למאורתו בהרים ותבשל את ארוחותיו, תכבס את בגדיו ותנקה את המאורה. ואם המלכה לא תמצאה לו אישה מתאימה תוך שלושה ימים, הוא ישרוף את כל השדות של הממלכה עם האש האיומה שיוצאת מפיו. האם תמצא אישה או נערה די אמיצה כדי לבצע משימה כזו? כי מה

יקרה אם הדרקון לא יאהב את הרפרפת שהיא
תכין לו? הוא בוודאי יבלע אותה חיה! והכל
היה אבוד אילו לא התנדבה בחורה צעירה
אחת, טילדה שמה, להיות משרתת של
הדרקון. אנו מתאבלים עליה. היום בשעה
שתיים הדרקון יבוא לקחת אותה והשעה הזו
כבר קרובה מאוד. וי לה, לטילדה! וי לנו!"
רק גמרה האישה לספר על האסון הנורא
כשאורלוגין הכפר צלצל פעמיים, באיטיות
ובצליל עצוב..

"מהר! מהר!" קראו המלך ובובו ביחד "נמהר
לארמון, אולי נצליח עוד להציל אותה!"
אך בתוך לבם הם ידעו שאיחרו כבר את
המועד, השעה שתיים הגיעה ועברה, והדרקון
לקח כבר את טילדה המסכנה. וכך באמת היה.
בובו, שהגיע הראשון לשער הארמון איחר כבר

כחצי שעה. הדרקון האיום, עם טילדה
בזרועותיו, נראה רק כנקודה שחורה, רחוק
בשמי הדרום. המלכה זנזה וכל אנשי החצר
עמדו אבלים, בידיים שמוטות.
אך פתאום בובו נזכר בחצי השעה האבודה
הסגורה בתיבת עץ שבידיו. נכון, הוא הגיע
הנה באיחור של חצי שעה, אבל אולי הוא יכול
להחזיר אותה והדברים יהיו שוב כפי שהיו
לפני חצי השעה!
הוא פתח את תיבת העץ. משהו כמו להבה
בעלת כנפיים יצאה מהתיבה ועפה בזמזום
לכוון השמש. והשמש נתנה חריקה חזקה
והתחילה להתגלגל מזרחה בשמיים. ידי כל
השעונים התחילו לזוז חצי שעה אחורה,
מהשעה שתיים וחצי לשעה שתיים. ופתאום
לפני שער הארמון עמדה טילדה הקטנה

ממתינה לדרקון שייקח אותה. ונראה גם הדרקון ההולך בצעדי ענק איטיים, נושף עשן כחול.

בובו רץ מהר אל טילדה ונעמד לידה מוכן להגן עליה. הדרקון התרגז למראה של בובו ונהם בכעס אבל המשיך להתקדם. בובו התנפל עליו בחרבו אך הלהב נשבר על קשקשי הדרקון הקשים. הדרקון נהם שוב. וברגע שלוע הדרקון היה פתוח ביותר בובו זרק לתוכו את הדבר האחרון שעוד נותר לו - הסבלנות האבודה.

החפץ הדומה לאבטיח חדר עמוק ללוע המפלצת וראה זה פלא - הדרקון נעצר. הוא הביט סביבו כאילו מופתע, נרגע, המראה שלו נעשה פחות מאיים. הוא סגר את הלוע והתחיל לקטון. הוא לא נהם יותר ורק הוציא יללות חלושות, נעשה קטן כל פעם יותר ויותר

וכשהגיע למידות של כלב קטן הניף את כנפיו הקטנות ונעלם בין העננים.

איזו שמחה השתררה לפני שערי הארמון! כולם קראו "הידד!", "יחי!", "כל הכבוד!".

תותחים רעמו ופעמונים צלצלו. ואז המלך, אבא של טילדה, לקח אותה בזרועותיו ואמר לה שהיא הבת שלו, נסיכה אמיתית. המלכה זנזה העניקה לבובו אותות כבוד וביקשה את סליחתו על כך שלעגה לו ולא האמינה שימצא את חצי השעה האבודה.

בובו הנבון סלח למלכה, ואחרי החגיגות נשא את טילדה לאישה והם חיו באושר ועושר.